

Skúli Sigurdsson ISOVELI

Palkittu Islannin
parhaana
dekkarina

MINERVA
CRIME

Isoveli

Skúli Sigurdsson

ISOVELI

Islannin kielestä suomentanut
Marjakaisa Matthíasson

Denne oversættelse har fått stötte fra Nordisk Ministerråd.
Pohjoismaiden ministerineuvosto on myöntänyt käännöstuen tälle kirjalle.

Islanninkielinen alkuperäisteos:

Stóri bróðir

Copyright © Skúli Sigurðsson, 2022

First published in Iceland in 2022 by Drápa, an imprint of N29 ehf.

Suomenkielinen laitos:

© Minerva Kustannus, 2024

www.minervakustannus.fi

Minerva Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Sitaatit *Raamatun* suomennoksesta vuodelta 1933/–38:

s. 60 ja 499 Matteuksen evankeliumi 5:3–13

s. 137 Markuksen evankeliumi 10:14

s. 414 Psalmi: 23:1–4

s. s. 485–486 Ilmestyskirja 21:3–4

s. 504 Luukkaan evankeliumi 23:46.

Suomennos: Marjakaisa Matthíasson

Kannen kuvat: Shutterstock, iStock ja Unsplash

Kansi: Justine Florio / Taittopalvelu Yliveto Oy

Graafinen suunnittelu ja taitto: Taittopalvelu Yliveto Oy

ISBN 978-952-410-001-4

Painettu EU:ssa

Äidille ja isälle. Aiheesta huolimatta.

1

Mustapukuinen mies pani kaikkensa iskuun.

Kaari oli täydellinen, ja maila iskeytyi lenkkeilijän ylävatsaan. Lenkkeilijä ei saanut henkeä ja romahti maahan. Hän kaatui selälleen vääntelehtien ja henkeään haukkoen. Mustapukuinen mies vilkaisi ympärilleen. Ketään ei näkynyt liikkeellä. Kuului vain lenkkeilijän säälistävä läähätys. Hän katsoi kauhuissaan mustapukuista, yritti sanoa jotain, mutta sanat tulivat suusta pelkkänä merkityksettömänä korinana. Kun hän yritti kääntyä kyljelleen, hän sai olkapäähän potkun, joka heitti hänet taas selälleen.

Mustapukuinen mies istuutui kahareisin lenkkeilijän päälle. Pelko paistoi lenkkeilijän silmistä, hän kohotti kätensä suojakseen ja koetti taas äännähtää jotain siinä kuitenkin onnistumatta. Hän näki silmien välkkyvän mustan pipon ja poolokauluksen välisestä raosta, niiden väri oli epäselvä kesän hämärässä. Mustapukuinen painoi lenkkeilijän kädet alas.

Ensimmäinen nyrkinisku osui vasempaan poskeen. Se ei ollut kova vaan kuin lämmittelyä. Toinen isku oli kovempi, jälleen vasempaan poskeen. Kun kolmas isku jysähti vasempaan silmäkulmaan, lenkkeilijästä tuntui kuin koko maailma olisi hidastanut ja kutistunut kokoon hänen ympärillään. Kipu leimahti liekkeihin, korvissa soi. Lenkkeilijä tunsu nyrkkien moukaroivan kasvojaan,

mutta kipu hellitti joka iskulla. Maailma puristui yhä tiukemmin kokoon, ja hämärä muuttui pimeämmäksi.

Mustapukuinen mies jatkoi lenkkeilijän kasvojen möyhentämistä, hän löi yhä uudestaan ja uudestaan. Kun oikea poskiluu murtui, mustapukuinen odotti hetken ja alkoi verryttellä hartioitaan. Lenkkeilijä mutisi jotain haljenneiden huuliensa välistä. Mustapukuinen tarttui tuulipuvun takin kaulukseen leuan alta ja kohotti pään maasta. Vasen poskiluu murtui ankarasta iskusta. Lenkkeilijältä pääsi voihkaisu, joka huumasi illan hiljaisuudessa. Mustapukuinen kiristi otettaan takinkauluksesta, käänsi pään parempaan asentoon ja tähtäsi hetken seuraavaa iskua.

Lenkkeilijä oli menettämäisillään tajuntansa, kun nyrkki mursi hänen nenänsä kauheasti rusahtaen. Kipinöivä kipu herätti hänet, aistit kirkuivat. Lopultakin hän sai vedettyä kunnolla henkeä. Hän hengitti kiihkeästi. Hän tunsu, kuinka kännykkä kiskaistiin olkavarresta, ja näki, kuinka mustapukuinen nousi pystyyn ja nakkasi puhelimen pusikkoon. Lenkkeilijä hätkähti, kun hänen mieleensä nousseet sanat pääsivät suusta pelkkänä surkeana valituksena. Hetken he katsoivat toisiaan silmiin, maassa makaavan miehen suusta karkasi nyyhkäisy, ja kyynelät valuivat virtana veriselle ohimolle. Sitten alkoivat potkut.

Kun pahoinpitely oli ohi, lenkkeilijä makasi polulla tajuttomana ja verissään. Mustapukuinen seiso i hänen ylleen kumartuneena kiiwaasti hengittäen. Viileä ilma kutitti nenää, hänen hikisen kehonsa läpi kävi puistatus.

Mustapukuinen mies veti esiin niittipistoolin.

2

”En jaksata tätä yhtään.”

Magnea pyöritteli silmiään ja irvisti. Emil siemaisi kahviaan. Se oli kitkerää ja palanutta. Magnea kaatoi maitoa teehensä. Emil mietti, pitäisikö hänen siirtyä teehen iltavuoroissa, kofeiini aiheutti hänelle unettomuutta. Mutta tee vain maistui niin pahalta.

Vuoro oli ollut vaisunpuoleinen, jopa kesäkuun lopuksi. Kolari Kringlumýrabrautilla: kolmella vähäisiä vammoja, ja uhrit oli lähetetty Fossvogurin ensiapuun. Ulkomailla oli ollut jotain pikkuhässäkkää, uutiset oli käännetty Reutersin ja AP:n sivuilta. Poliitikassa ei mitään merkittävää, kourallinen talous- ja urheilu-uutisia. Juuri riittävästi pitämään uutissivun ajan tasalla. Emil toimi vuoron vastaavana uutispäällikkönä.

”Ethän sinä ikinä jaksata iltavuoroja”, Magnea totesi.

Emil väläytti hymyn ja kohautti hartioitaan. He seisoivat verkko-lehti *Kronikanin* kahvitilan toisen pöydän ääressä.

”Onko sinulla menoa, kun vuoro päättyy?” Emil kysyi ja vilkaisi kelloaan. Yksitoista, uutissivun sulkemiseen oli puoli tuntia.

Magnea hymyili. Hänen hymynsä oli kaunis, täydellisen vino.

”Mitä aiot tehdä?”

”Katsoa ehkä jonkin elokuvan.”

”Kuulostaa hyvältä.” Magnea otti kulauksen teetä, katsoi kiusoittelevasti Emiliä silmiin mukinreunan yli.

Emil kumartui Magnean puoleen antaakseen suukon, mutta tämä vetäytyi kauemmas Emilistä.

”Ole kunnolla. Ollaan töissä.”

”Mitä sitten?”

”Ei mitään, ota vain iisisti.” Magnea työnsi pehmeästi Emilin luotaan ja muiskautti pienen suukon hänen poskelleen. ”Siinä.”

Emil yritti mulkaista Magneaa pahasti, mutta nainen vain nauroi.

Kesätoimittaja ilmestyi ovensuuhun, hetkeä liian myöhään nähdäkseen suukon. Toimittajakuntaan valittiin kesälomilla oikeustieteen opiskelijoita. Tästä tosin saattaisi kehkeytyä kelpo toimittaja, harmillista vain tuo lain lukeminen.

”Emil”, opiskelijatyttö sanoi.

”Hmm?”

”Tsekkasin poliisin. Pällekarkaus Rauðavatnin järven tuntumassa. Kuulostaa ihan siltä kuin tekijä olisi se sinun tyyppisi.”

Ensimmäinen pällekarkaus tai ensimmäinen Emilin huomion herättänyt oli sattunut maaliskuun alussa.

Hyökkäyksen kohteeksi oli joutunut kuuttakymmentä lähentelevä mies. Eronnut, koulutukseltaan kansantaloustieteilijä, työssään menestyvä. Hän oli ollut kotimatalla Reykjavíkin keskustasta juotuaan muutaman oluen työtovereidensa kanssa.

Nuori pari melkoisessa pöhnässä oli löytänyt hänet Hólavöllurin hautausmaan etelälaidalta kellon käydessä kahta yöllä. Poliisiraportin mukaan mukiloitu mies oli ollut ”lievästi alkoholin vaikutuksen alainen mutta ajatuksenjuoksultaan selvä”. Hän oli kertonut, että naamioitunut tai kommandopipopäinen mustapukuinen mies oli yllättänyt hänet takaapäin Suðurgatalla, iskenyt häntä niskaan ja vetänyt hänet tokkuraisena hautausmaalle. Siellä mustapukuinen oli käynyt hänen kimppuunsa. Uhrilla oli musta silmä ja kasvoissa vähäisempiä vammoja nyркиniskuista. Takki ja paita oli revitty. Poliisiraportissa mainittiin, että miehen rinnassa ja paidassa oli ollut mustia tahroja kuin musteen tai jonkin vastaavan jäljiltä. Poliisi oli

tiedustellut asiaa mieheltä, mutta tämä oli kieltänyt tietävänsä, mistä jäljet olivat peräisin.

Mies ei pystynyt kuvailemaan hyökkääjää kunnolla mutta kertoi tämän olevan hoikka ja jonkin verran häntä itseään pidempi, kenties lähes kaksimetrisen. Mies sanoi, ettei hänellä tietäkseen ollut selvittämättömiä asioita kenenkään kanssa eikä hän pystynyt arvaamaan hyökkäyksen syytä. Poliisi uskoi voivansa sulkea pois ryöstön mahdollisuuden, sillä hyökkääjä ei ollut koskenut miehen lompakkoon eikä huippukalliiseen Omega-kelloon vaan oli ottanut miehen taskusta uudehkon Samsung-puhelimen ja singonnut sen pusikkoon ennen löylytyksen alkua.

Seuraava hyökkäys oli tehty noin kuukautta myöhemmin. Sen uhriksi oli joutunut viidenkymmenen kieppeillä oleva talonmies, joka oli lähdössä töistä. Hän oli juuri istunut autoonsa pysäköintialueella työpaikkansa takana, kun ovi oli riuhtaistu auki ja kasvoihin lyöty voimakas nyrkinisku. Sitten hänet oli kiskottu ulos autosta ja hakattu. ”Kasvoissa huomattavia vammoja ja kaksi katkennutta hammasta”, poliisiraportissa kerrottiin. ”Potkuista aiheutuneita mustelmia vatsassa ja rinnassa.” Miehen rinnassa oli vähintään viisi pientä haavaa, mutta hän väitti, ettei tiennyt, miten ne olivat syntyneet.

Muutoin päällekkäisyys muistutti hautausmaalla tehtyä hyökkäystä. Kuvaus tekijästä täsmäsi: hoikka ja pitkä mustapukuinen henkilö päässään kommandopipo tai jokin muu päähine. Mitään arvoesineitä ei ollut viety, mutta kännykkä oli rikottu. Talonmies ei osannut kertoa mitään hyökkäyksen syistä vaan oletti, että se oli sattumanvarainen, ehkä kyseessä oli jonkinlaisen kohtauksen saanut narkomaani. Miehen vaimo oli kertonut, ettei mies ollut halunnut ilmoittaa pahoinpitelystä, mutta vaimo oli pakottanut miehensä tekemään niin.

Kolmas hyökkäys sattui huhtikuun lopulla Neðri-Breiðholtin kaupunginosassa pysäköintihallissa. Päällekkäisyys oli mustapukuinen, kasvot kätkeytinä mutta silmät näkyvissä. Lähes hontelo mutta

vahva. Uhri oli kolmikymppinen muurari. Hänet löysi puolalainen naapuri, joka oli menossa autoonsa. Poskessa oli nyrkiniskun aiheuttama haava, kolme potkujen vuoksi murtunutta kylkiluuta. Suuria mustelmia vartalossa ja vähäistä sisäistä verenvuotoa. Lääkäri ja poliisi epäilivät, että hyökkääjällä oli saattanut olla teräskärkiset kengät. Miehen pusero oli leikattu auki, todennäköisesti mattoveitsellä, joka oli tehnyt miehen rintaan ja vatsaan muutaman pikkuhaavan. Rinnassa oli myös hienoja viilto- tai pistohaavoja, tuskin kuitenkaan veitsen aiheuttamia.

Aivan kuten aiempienkin väkivallantekojen uhrin, mies väitti, ettei hänellä ollut aavistustakaan, miksi hänen kimppuunsa käytiin. Poliisiraportista kävi ilmi, että mies oli ollut yhteistyöhaluton.

Emil oli ollut iltavuorossa, kun hyökkäys hautausmaalla oli tehty. Kaksi seikkaa herätti hänen kiinnostuksensa, kun poliisi kertoi hänelle tapauksesta heidän tavanomaisessa puhelussaan. Ensinnäkin kyseessä näytti olevan väijytys, ja toiseksi sen ei uskottu olleen ryöstö. Mikä tarkoitus väijymisellä oli, jos uhria ei ollut tarkoitus ryöstää? Tapauksesta syntyi lyhyt uutinen, täyteaineistoa, ja hän unohti koko jutun.

Kun poliisin raportti kertoi mustapukuisen kommandopipoisen miehen toisesta, täysin aiheettomalta vaikuttaneesta hyökkäyksestä vajaan kuukauden kuluttua, Emil uskoi päässeensä uutisaiheen jäljille. Hän käytti hyväkseen suhteitaan poliisissa saadakseen käsiinsä poliisiraportin ja muita tietoja. Hänen yhteyshenkilölleen ei ollut temppeu eikä mikään antaa Emilin perehtyä raportteihin tai puhua hänen kanssaan *off the record*. Emiliä pidettiin oikeudenmukaisena ja häneen luotettiin. Siitä huolimatta Emil ei ollut päässyt puusta pitkään, kun Breiðholtin hyökkäys oli tehty kaksi kuukautta myöhemmin. Magnea oli ollut vuorossa ja ilmoittanut hänelle tapahtuneesta niin kuin hän oli pyytänyt tätä ja muita kollegoita tekemään. Poliisiraportista ei suuria kostuttu. Vuorosta vastannut komisario totesi, ettei voinut kertoa, epäiltiinkö saman miehen olleen asialla

kaikissa tapauksissa, mutta uutta juttua tutkittaisiin ”perinteisesti” ja se oli päätyynyt ”tavanomaiseen prosessiin”. Saatavilla ei ollut epävirallisia tietoja.

Emil ei ollut ottanut yhteyttä miehiin, toistaiseksi hänen tietonsa olivat liian hajanaiset. Sitä paitsi hän epäili vahvasti, etteivät he haluaisi kertoa hänelle mitään muuta kuin olivat jo kertoneet poliisille. Poliisin tietojen mukaan nuo kolme miestä eivät tunteet toisiaan eikä heillä näyttänyt olevan mitään yhteistä. Kaikesta päätellen minkäänlaista yhteyttä ei ollut paitsi että ensimmäinen ja toinen uhri olivat sukua neljännessä ja viidennessä polvessa. Kaikki asuivat eri puolella Reykjavíkiä, heillä ei ollut yhteisiä harrastuksia, eivätkä he olleet työnsä puolesta tekemisissä toistensa kanssa. Päällekarkajaasta ei käytännössä tiedetty mitään muuta kuin pituus, ruumiinrakenne ja musta kokopuku. Poliisi ei ollut halunnut kertoa, oliko kussakin tapauksessa ollut kyse samasta miehestä. Emilistä asia oli päivänselvä, mutta hän ei ollut vielä yhdistänyt hyökkäyksiä kirjoituksissaan. Sama koski muitakin tiedotusvälineitä.

Lenkkeilijän kimppuun käytiin kesäkuun lopussa.

”Pääkaupunkiseudun poliisi, Guðni.”

”Terve, Guðni. Emil *Kronikanista*.”

”Terve, Emil.”

Ääni oli muodollinen. Emil tunsu Guðnin hyvin, sillä he olivat keskustelleet usein, kun Emil tsekkasi tilanteen poliisipäivystyksestä. Guðni ei kuitenkaan ollut yksi niistä poliisimiehistä, jotka Emil yleensä sai houkuteltua vuotamaan tietoja, joita poliisin raportista ei löytynyt, tai ylipäättään puhumaan *off the record*. Hän selitti Guðnille, että kesätoimittaja oli kertonut päällekkarkauksesta, ja haluavansa tarkistaa, voisiko saada lisätietoa. Guðni selasi tapauksen poliisiraporttia ja toisti tiedot, jotka opiskelija oli jo kertonut Emilille. Iltahölkällä olleen miehen kimppuun oli käyty Rauðavatnin lähellä. Väkivalta oli ollut vakavaa, ja vammat olivat huomattavia. Hyökkääjä oli ollut mustapukuinen ja käyttänyt hyökkäyksessä

asetta. Todistajia ei ollut, toinen lenkkeilijä löysi uhrin. Ei, uhri ei ole hengenvaarassa. Ei, ketään ei ole pidätetty. Epäiltyä ei ole. Ei, miestä ei ryöstetty. Ei, hyökkäyksen syystä ei ole tietoa.

”Uskotaanko hyökkäyksen liittyvän vastaavanlaisiin viime kuu-
kausina tehtyihin pahoinpitelyihin Reykjavíkissa?”

Guðni epäröi hetkisen.

”Poliisi ei tässä vaiheessa voi antaa asiasta tietoa.” Klassinen fraasi, täysin läpinäkyvä.

”Onko tekijä sama kuin muissa tapauksissa?” Emil kysyi aivan kuin Guðni olisi jo vahvistanut hyökkäysten liittyvän toisiinsa.

”Poliisi ei voi tässä vaiheessa antaa asiasta tietoa.”

Emil ei voinut olla huomaamatta ärtynyttä äänensävyä ja tajusi, ettei miestä kannattanut kovistella. Tämä ei antaisi periksi, ja oli parempi pitää hänet puolellaan. Emil käänsi puheen yleisesti vuo-
ron tapahtumiin, tyhjänpäiväiseen jutusteluun pikkunujakoista ja liikenne rikkomuksista. Hän raapusteli muistioonsa ja yritti kuun-
nella tiedonmurusia.

”...mutta Atli sanoi, että se kaveri oli vaihtanut paikkaa vaimon-
sa kanssa ja siirtynyt pelkääjän paikalle, kun he pysäyttivät hänet...”

Bingo. Emil virnisti itsekseen. Hän ei ollut halunnut kysyä suoraan, ketkä olivat vuorossa, se olisi yhdistänyt lähteen suoraan hänen kirjoitukseensa. Hän antoi Guðnin rupertella, raapusti leh-
ttiöönsä suurin kirjaimin ATLI pullean pingviinin viereen. Sillä oli sikari nokassaan. Hän alleviivasi nimen. Hän kaivoi esiin kännyk-
kensä, etsi numeron ja kirjoitti viestin.

Voiko sinulle soittaa? Mustapuku iski taas. – E.

Atli ja Emil tunsivat toisensa yhteisten ystävien vuoksi, ja kaveri tiesi Emilin olevan kiinnostunut päällekkäyksistä ja oli välittänyt harmitonta mutta hyödyllistä taustatietoa kolmannen tapauksen jälkeen. Hän oli Emilin kanssa yhtä mieltä siitä, että kaikissa tapauksissa kimppuun kävijän täytyi olla sama, mutta hän ei pystynyt vahvistamaan tietoa, että tapauksia tutkittaisiin siitä lähtökohdasta. Guðni jatkoi rattijuopumustarinaansa, Emil

hymähteli ja myönteli, mutta hänen mielenkiintonsa kohdistui kännykkään.

Soitan 10 min. p., kuului vastaus.

”...niin että saimme hänet kiikkiin, nappasimme hänet 45. pykälän perusteella...”

Guðni oli pääsemässä tarinansa loppuun, ja Emil nauroi oikeissa kohdissa mutta ehkä vähän liian aikaisin. Hän onnistui viemään keskustelun päätökseen, lopetti puhelun ja vilkaisi kännykkää. Vielä muutama minuutti Atlin soittoon. Emil siemaisi kahviaan ja irvisti. Kylmää ja kitkerää.

”Irtosiko poliisista mitään?” Magnea kysyi väliseinän yli.

”Ei vielä”, Emil vastasi ja viittasi kännykkäänsä pöydällä. ”Odotan puhelua. Entäs sairaalasta?”

”Tóta ei ollut töissä, mutta hän jutteli työvuorossa olleen ystävän kanssa. Tyyppi on hakattu ihan muusiksi.” Magnea oli saanut nimensä tätiensä Tótan mukaan. Piru vain tiesi, miksi tättä sitten kutsuttiin Tótaksi eikä Magneaksi.

”Ja?” Emiliä jännitti.

Kännykkä soi. Emil hätkähti. Näytöllä luki *Pääkaupunkiseudun poliisi Atli*. Magnea viittasi häntä vastaamaan ja käveli ulos huoneesta.

”Emil.”

”Terve, mestari. Mitäs ukolle kuuluu?” Emil kuuli äänessä ivaa.

Atli oli reilu kolmikymppinen katupoliisi, joka oli varma etenemismahdollisuuksistaan poliisin uralla. Oli vain ajan kysymys, milloin hänestä tehtäisiin rikostutkija.

Miehen ainoa vika hänen työnantajansa näkökulmasta oli hänen halukkuutensa luovuttaa tietoja Emilille, jos siis siitä olisi tiedetty. Emil oli kuitenkin havainnut, että Atli piti varansa eikä luovuttanut koskaan tietoja, jotka saattaisivat pilata tutkinnan tai joiden vuotamisesta olisi poliisille haittaa. Emil meni suoraan asiaan.

”Kaikkea hyvää. Voitko puhua?”

”Minullekin kuuluu pelkkää hyvää, kiitos kysymästä. Joo, kyllä minä puhua voin.” Iva kuului selvemmin.

”Vuorosta ei saanut juuri mitään irti, olitko paikalla?”

”Ei, missasin sen. Tapasin hälytyksen hoitaneet pojat pian sen jälkeen, kun he palasivat. Mitä Guðni kertoi sinulle?”

Emil selosti sen vähän, minkä oli kuullut Guðnilta. Atlilla ei ollut siihen juuri lisättävää. Uhrilta ei ollut otettu lausuntoa, hän oli vain kertonut, että iso mustapukuinen mies oli hyökännyt hänen kimppuunsa. Atli ei tiennyt, oliko eri tapausten uhrien välillä minkäänlaista yhteyttä. Silti yhtenä teoriana oli, että väkivallanteoille ei ollut mitään tiettyä syytä vaan mustapukuinen hakkasi ihmisiä vain hakkaamisen ilosta, vaikka kyse oli ilmeisesti suunnitelluista hyökkäyksistä. Siis jonkinlaisen sadismifantasiaan vuoksi. Silti uhrien välisiä mahdollisia yhteyksiä etsittiin.

”Ollaan Islannissa, ei neljää tyyppiä voi hakata ilman, että heillä olisi jokin yhteys”, Atli sanoi.

”Tutkitaanko näitä siis toisiinsa liittyvinä päällekkäyksinä?” Emil kysyi, ja Atli epäröi. Emil arveli hänen arvioivan, voisiko hän hyvällä omallatunnolla joko myöntää tai kieltää vai menisikö hän liian pitkälle.

”Et saa julkaista tätä kirjoittamalla ’poliisilta saadun tiedon mukaan’, vaan tämä on täysin *off the record*, pelkkää taustatietoa. Sinun on itse hankittava vahvistus tiedolle, okei?”

”Ilman muuta. Tutkitaanko tätä juttua ajatuksella, että hyökkäykset liittyvät toisiinsa?”

Puhelimessa tuli hiljaista. Pirulainen leikitteli dramatisoimalla asiaa.

”Siltä minusta kuulostaa, kyllä. Rikostutkintaosaston mukaan sama heppu on kyseessä.”

Toimittajan valtaa aina aivan erityinen tyytyväisyys, kun hän nappaa skuupin, koko kehoa kutkuttava kiihtymys terävöittää aistit.

”Tätä ei silti ole vielä vahvistettu, ei siis sataprosenttisesti, olen vain kuullut tästä kahvitilassa ja muualla. Joten et voi julkaista tätä nimettömältä lähteeltä saatuna tietona.”

”Ymmärrän. Tästä on silti tosi paljon hyötyä. Voinko nähdä raportin?” Emil kysyi.

”Katsotaan, kunhan tyyppiä on ensin kuultu.”

”Olen sinulle palveluksen velkaa, Atli, jos pystyt hoitamaan sen minulle.”

”Aikamoisen, kamu.”

Emiliä hymyilytti. Atli hoitaisi asian.

Magnea oli viimeistelemässä etusivua, kun Emil tuli hänen kirjoituspöytänsä viereen.

”Mitä Atli sanoi?”

”Poliisi vie tapausta eteenpäin oletuksella, että kyseessä on sama tekijä.”

”Onko tieto vahvistettu?”

”Ei, pelkkää taustatietoa. Mutta se riittää, jotta voimme yhdistää hyökkäykset toisiinsa ja kiusata rikostutkintaosastoa asialla. Tosin tekojen yhteydet ja syyt ovat edelleen täysin epäselvät. Kerroitko, että Tóta oli ollut vuorossa?”

”En, mutta hän selvitti pääasiat sairaanhoitovuorosta. Hän kertoi, että miestä oli hakattu jollain lyömäaseella, hän oli saanut nyrkiniskuja ja potkuja.” Magnea vilkaisi muistiotaan, kuinka ihmeessä nainen onnistui kirjoittamaan noin siististi ja aina viivalle. ”Uhri tuotiin sisään lähes tajuttomana. Kasvot ruhjottuina, toinen silmä oli turvonnut umpeen. Toisessa poskiluussa pahoja murtumia, samoin nenässä, hampaita murskana. Vasen keuhko oli painunut kasaan, keskivartalossa valtavia mustelmia, muutama katkennut kylkiluu. Todennäköisesti sisäistä verenvuotoa.”

”Jesus”, Emil sanoi.

”Niin. Tämä on karseampi tapaus kuin muut päällekkäykset. Tóta sanoi, että mies kusisi verta viikon.”

”Mukavaa”, Emil sanoi.

”Miten me kirjoitetaan tästä?” Magnea kysyi. ”Uutinen on jo *Pósturissa* ja *Tíminnissá*, tosin vain lyhyinä mainintoina

väkivallanteoista. Ei mitään muista hyökkäyksistä, niiden välisistä yhteyksistä tai muusta.”

”Kirjoitetaan tästä vain pahoinpitelynä. Kesätoimittaja, se opiskelija voi kirjoittaa uutisen. Mitä mieltä olet?”

”Samaa mieltä. Meillä ei ole riittävästi tietoja syistä ja yhteyksistä.”

”Ei niin”, Emil myönsi ja hymyili itsekseen. ”Ei vielä.”

3

kronikan.is | 27. kesäkuuta 2018 – 23.35

Hakattu mailalla Rauðavatnin tuntumassa

Ásdís Þöll – asdisth@kronikan.is

Tänä iltana kello kymmenen jälkeen käytiin miehen kimppuun, kun hän oli hölkkäämässä Rauðavatnin tienoilla Reykjavíkissa. Poliisin antamien tietojen mukaan hyökkäys oli törkeä, ja miestä hakattiin muun muassa mailalla. Uhri toimitettiin ensiapuun. Jalankulkija löysi tiedottomana makaavan miehen.

Poliisin ja yliopistollisen keskussairaalan ensiavun tietojen mukaan uhrilla on melkoisia vammoja, muun muassa hänen poskiluunsa ja nenänsä ovat murtuneet, mutta hän ei ole hengenvaarassa. Uhria ei vielä ole kuultu, mutta hän on tullut tajuihinsa. Päällekkarkauksen syystä ei ole tietoa, mutta koska mitään arvoesineitä ei viety, kyseessä ei vaikuta olleen ryöstö.

Poliisilla ei ole tiedossa epäiltyä. Poliisipäivystyksen mukaan tapauksen tutkinta on alkuvaiheessa.

4

Kukaan ei nähnyt mustapukuisen miehen kulkevan rivakasti Rauðavatnin rantapolkua pesäpallomaila kädessään täydenkuun alla ja kompuroivan metsän halki. Kukaan ei nähnyt, kun hän riisui pipon ja käsineet ja työnsi ne ja mailan urheilukassiin. Kukaan ei nähnyt häntä pukemassa ylleen armeijanvihreää takkia. Kukaan ei liioin nähnyt hänen hölkkäävän kehätie yhden yli. Muutama auto suhahti ohi, kun hän oli ylittänyt tien, mutta kukaan ei erityisemmin kiinnittänyt häneen huomiota. Kukaan ei kuullut, kun hän käynnisti jeepin.

Kukaan ei kiinnittänyt häneen huomiota silloinkaan, kun hän pysäköi Vesturgatan varteen. Juhlimaan lähtenyt naapuri tervehti häntä rappukäytävässä oluelta lemahtaen. Mies armeijanvihreässä takissa hymyili ja tervehti.

Hän paikasi oven kiinni perässään ja heitti laukun sohvalle. Keittiönurkkauksessa odotti pullo ja lasi vierellään särkylääkkeitä. 600 mg ibuprofeenia, kuten tavallisestikin. Hän haki pakastimesta jääpalalaatikon ja täytti lasin puoliksi jäillä ennen kuin kaatoi sen täyteen kultaista rommia, Havana Club Seleccion de Maestrosia, joka oli maksanut maltaita alkoholiliikkeessä. Hän huuhteli kurkustaan kaksi tablettia ja tyhjensi lasin. Täytti sen uudestaan ja vei juoman ja jääpalalaatikon mukanaan sohvalle. Hän istui hiljaisuudessa

VANHOILLA SYNNEILLÄ ON HINTANSA, NYT ON TULLUT MAKSUN AIKA

Mustiin pukeutunut mies pahoinpitelee lenkkeilijän Reykjavíkin laitamilla ja katoaa kuin aave yöhön. Kukaan ei tiedä, kuka hyökkääjä on tai mikä on synnä hänen tekoonsa.

Poliisi yrittää selvittää hyökkääjän henkilöllisyyttä siinä onnistumatta, ja kokenutta rikoskomisario Héðinniä uhkaa syrjäyttäminen.

Toimittaja Emil Þorsteinsson uskoo, että hyökkäys on yhteydessä aiemmin Reykjavíkissa tapahtuneisiin väkivallantekoihin ja hyökkääjä vaanii uhrejaan systemaattisesti.

Ajan mittaan päällekkäisiä käy yhä raaemmaksi.

Isoveli on hyytävä tarina rakkaudesta, menetyksestä – ja äärimmäisestä kostosta. Tiukka jännitysnäytelmä, jonka yllätyskäänteet vetävät maton lukijan alta.

Isoveli aloittaa uuden Jäämaa-dekkarisarjan, jossa kokenut poliisi Héðinn jatkaa Islannissa tapahtuvien raakojen murhien tutkimista. Näyttämönä toimii Islannin jylhä ja arvaamaton luonto.

”Skúli Sigurðsson on kirjoittanut vetävän ja ajatuksia herättävän tarinan. Erittäin mieluisaa luettavaa!”

– Lilja Sigurðardóttir, Áróran tutkimuksia -sarjan tekijä

Skúli Sigurðsson on islantilainen juristi, joka nousi heti esikoiskirjallaan *Isoveli* Islannin parhaiden dekkaristien joukkoon. *Isoveli* palkittiin vuonna 2022 Islannin parhaana dekkarina, ja se oli ehdolla myös vuoden 2023 Lasiavain-palkinnon saajaksi. Sigurðsson on toiminut myös journalistina ja tehnyt humanitaarista työtä pakolaisoikeusasioissa YK:ssa.

KL 84.2

Kansi: Justine Florio/
Taiteopalvelu Ylliveto Oy

www.minervakustannus.fi

minerva

ISBN 978-952-410-001-4

